

Minuni în jurul lacului

Sabat după-amiază

De memorat:

„Isus nu i-a dat voie, ci i-a zis: «Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine.»” (Marcu 5:19).

Misiunea lui Isus se desfășura în cea mai mare parte în Galileea, în mod special în jurul Mării Galileei, un lac de aproximativ 20 de kilometri lungime și 13 kilometri lățime. Este cea mai mare întindere de apă din zonă și era centrul vieții pentru locuitorii din regiune.

Marcu 4 se încheie cu Isus și ucenicii Săi traversând Marea Galileei. Are loc o furtună, pe care Isus o potolește prin vorbe adresate vânturilor și valurilor. Marcu 6 se încheie cu o scenă asemănătoare, dar de data aceasta cu Isus pășind pe apă spre ucenicii Săi, care se află în barcă. Între aceste două scene pe apă sunt numeroase minuni făcute de Isus pe uscat și prima activitate misionară a ucenicilor. Aceste relatări fac obiectul studiului din această săptămână.

Caracteristica generală a acestor episoade dramatice este că îi permit cititorului să vadă cine este Isus. El este Cel care poate să liniștească furtuna, să vindece un demonizat, să vindece o femeie care doar Îi atinge hainele, să învie o fetiță moartă, să predice în orașul Lui natal, să Își trimită ucenicii într-o misiune de predicare, să hrănească 5.000 de oameni cu câteva pâini și câțiva pești și să umble pe apă – manifestări incredibile ale puterii, care îi aduc pe ucenici mai aproape de înțelegerea faptului că El este Fiul lui Dumnezeu.

Duminică, 28 iulie

Potolirea unei furtuni

1. Citește Marcu 4:35-41. Ce se întâmplă în această relatare și ce lecții putem extrage despre identitatea lui Isus?

Marcu 4:35-41

³⁵ În aceeași zi, seara, Isus le-a zis: „Să trecem în partea cealaltă.”

³⁶ După ce au dat drumul norodului, ucenicii L-au luat în corabia în care se afla și așa cum era. Împreună cu El mai erau și alte corăbii.

³⁷ S-a stârnit o mare furtună de vânt care arunca valurile în corabie, așa că mai că se umplea corabia.

³⁸ Și El dormea la cârmă pe căpătâi. Ucenicii L-au deșteptat și I-au zis: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?”

³⁹ El S-a sculat, a certat vântul și a zis mării: „Taci! Fără gură!” Vântul a stat și s-a făcut o liniște mare.

⁴⁰ Apoi le-a zis: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?”

⁴¹ I-a apucat o mare frică și ziceau unii către alții: „Cine este Acesta de Îl ascultă chiar și vântul și marea?”

La începutul capitolului 4 din Marcu, Isus urcă într-o corabie pentru a învăța oamenii care stăteau pe țărm. În Marcu 4:10-12 pare să fi coborât din corabie și le vorbește ucenicilor în privat. Acum, după o zi lungă de predicare, ucenicii Îl iau pe Isus în corabie „așa cum era” (Marcu 4:36), cu alte cuvinte, foarte obosit. El adoarme imediat aproape de cârmă, care ar fi pupa acesteia. Pe lac se stârnește o mare furtună, iar corabia este în pericolul să se scufunde, așa că ucenicii Îl trezesc. În mod dramatic, Isus le poruncește vântului și valurilor să se oprească. O liniște extraordinară cuprinde lacul. Este de înțeles că ucenicii sunt îngroziți de această manifestare a puterii divine.

2. Citește Psalmii 104:1-9. Prin ce se aseamănă imaginea lui Yahweh de aici cu cea a lui Hristos liniștind furtuna?

Psalmii 104:1-9

¹ Binecuvântă, suflete, pe Domnul! Doamne Dumnezeu, Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție!

² Te învelești cu lumina ca și cu o manta; întinzi cerurile ca un cort.

³ Cu apele Îți întocmești vârful locuinței Tale; din nori Îți faci carul și umbli pe aripile vântului.

⁴ Din vânturi Îți faci soli, și din flăcări de foc, slujitori.

⁵ Tu ai așezat pământul pe temeliiile lui, și niciodată nu se va clătina.

⁶ Tu îl acoperiseși cu Adâncul cum l-ai acoperi cu o haină; apele stăteau pe munți,

⁷ dar la amenințarea Ta au fugit, la glasul tunetului Tău au luat-o la fugă,

⁸ suindu-se pe munți și coborându-se în văi, până la locul pe care li-l hotărâseși Tu.

⁹ Le-ai pus o margine pe care nu trebuie s-o treacă, pentru ca să nu se mai întoarcă să acopere pământul.

Relatarea din Marcu 4:35-41 urmează un tipar biblic des întâlnit, acela al unei „teofanii” – manifestarea vizibilă a lui Dumnezeu sau a unuia dintre îngerii Săi. Aceste evenimente au în comun cinci trăsături: (1) manifestarea puterii divine, (2) teama oamenilor, (3) porunca: „Nu te teme!”, (4) cuvintele revelației pentru care Dumnezeu sau îngerul s-a arătat, (5) reacția omului la respectiva revelație. Patru dintre cele cinci

componente sunt prezente în această narațiune – potolirea furtunii este manifestarea puterii divine, frica ucenicilor este teama omului. Întrebarea: „Pentru ce sunteți așa de fricoși?” este un fel de a spune: „Nu te teme!” Întrebarea ucenicilor: „Cine este Acesta?” constituie reacția omului. Ceea ce lipsește sunt cuvintele revelației. Acest detaliu lipsă face parte din Motivul literar al Tainei/Revelației, prezent în întreaga carte, urmând ca adevărul despre Isus să iasă la iveală. Întrebarea ucenicilor: „Cine este Acesta de Îl ascultă chiar și vântul, și marea?” îl îndeamnă pe cititor să adauge singur cuvintele lipsă ale revelației – este Fiul lui Dumnezeu, Domnul Însuși.

Gândește-te la puterea lui Dumnezeu! Cum poți învăța să te bazezi pe această putere și să te încrezi în ea în toate circumstanțele din viața ta?

Luni, 29 iulie

Auzi șoapta de dincolo de strigăt?

3. Citește Marcu 5:1-20. Din această extraordinară relatare ce învățăm despre marea luptă și, din nou, despre puterea lui Isus?

Marcu 5:1-20

- ¹ Au ajuns pe celălalt țărm al mării, în ținutul gadarenilor.
- ² Când a ieșit Isus din corabie, L-a întâmpinat îndată un om care ieșea din morminte, stăpânit de un duh necurat.
- ³ Omul acesta își avea locuința în morminte, și nimeni nu mai putea să-l țină legat, nici chiar cu un lanț.
- ⁴ Căci de multe ori fusese legat cu picioarele în obezi și cu cătușe la mâini, dar rupsese cătușele și sfărâmasese obezile, și nimeni nu-l putea domoli.
- ⁵ Totdeauna, zi și noapte, stătea în morminte și pe munți, țipând și tăindu-se cu pietre.
- ⁶ Când a văzut pe Isus de departe, a alergat, I s-a închinat
- ⁷ și a strigat cu glas tare: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului celui Preaînalt? Te jur în Numele lui Dumnezeu, să nu mă chinuiești!”
- ⁸ Căci Isus îi zicea: „Duh necurat, ieși afară din omul acesta!”
- ⁹ „Care-ți este numele?”, l-a întrebat Isus. „Numele meu este „legiune”, a răspuns el, „pentru că suntem mulți.”
- ¹⁰ Și Îl ruga stăruitor să nu-i trimită afară din ținutul acela.
- ¹¹ Acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci care pășteau.
- ¹² Și dracii L-au rugat și au zis: „Trimite-ne în porcii aceia, ca să intrăm în ei.”

- ¹³ Isus le-a dat voie. Și duhurile necurate au ieșit și au intrat în porci; și turma s-a repezit de pe râpă în mare: erau aproape două mii, și s-au înecat în mare.
- ¹⁴ Porcarii au fugit și au dat de știre în cetate și prin satele vecine. Oamenii au ieșit să vadă ce s-a întâmplat.
- ¹⁵ Au venit la Isus, și iată pe cel ce fusese îndrăcit și avusese legiunea de draci, șezând jos îmbrăcat și întreg la minte; și s-au înspăimântat.
- ¹⁶ Cei ce văzuseră cele întâmplate le-au povestit tot ce se petrecuse cu cel îndrăcit și cu porcii.
- ¹⁷ Atunci au început să roage pe Isus să plece din ținutul lor.
- ¹⁸ Pe când Se suia El în corabie, omul care fusese îndrăcit Îl ruga să-l lase să rămână cu El.
- ¹⁹ Isus nu i-a dat voie, ci i-a zis: „Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine.”
- ²⁰ El a plecat și a început să vestească prin Decapole tot ce-i făcuse Isus. Și toți se minunau.

Dacă noaptea petrecută pe lac fusese de neuitat, sosirea în ținutul gadarenilor din dimineața următoare n-a fost mai puțin impresionantă. Istoria omului îndrăcit este prezentată cu detalii sfâșietoare. În ciuda oricărei forme de constrângere, el trăia în morminte și se tăia cu pietre. „Nimeni nu-l putea domoli” (Marcu 5:4) – până L-a întâlnit pe Domnul.

Bărbatul a alergat la Isus – despre ucenici nu se spune nimic (probabil fugiseră). Când s-a apropiat de Isus, bărbatul a căzut cu fața la pământ înaintea Lui. Verbul grecesc folosit este *proskyneō*, tradus de obicei cu „a se închina” (Marcu 5:6). Pare că bărbatul și-a dat seama că Isus era o Persoană care îl putea ajuta. Dar când a deschis gura, demonii din el au strigat la Isus, care, dincolo de țipetele demonilor, putea auzi rugămintea șoptită a omului după ajutor. Când au cerut să fie trimiși în turma de porci, Isus le-a permis demonilor să intre în porci. Întreaga turmă, aproximativ 2.000 de suide, s-a repezit de pe râpă în apă și s-a înecat. A fost un dezastru financiar pentru proprietarii lor.

Ceea ce este incredibil este că demonii știau exact cine era Isus și erau totodată conștienți de neputința lor în fața Lui, motiv pentru care L-au „rugat” de două ori (Marcu 5:10,12) să facă ce Îi ceruseră. În mod evident știau că are putere asupra lor.

Această istorisire are două caracteristici principale. În primul rând, este plină de elemente de pângărire, de profanare ceremonială, potrivit legii din Vechiul Testament. Mormintele și cei morți erau necurați (Numeri 19:11,16). Sângerarea îl făcea pe cel în cauză necurat (Leviticul 15). Porcii erau necurați (Leviticul 11:7).

Dar, în al doilea rând, în spatele acestei lungi liste de pângăriri se află lupta continuă între forțele binelui și cele ale răului. Isus scoate demonii (două puncte pentru Isus), demonii ucid porcii (două puncte pentru Satana). Oamenii din cetate îi cer lui Isus să plece (două puncte pentru Satana), dar Isus îl trimite înapoi pe omul vindecat ca martor al Său (trei puncte pentru Isus). Într-un fel, acest om era cel mai puțin probabil misionar, dar cu siguranță avea o poveste uimitoare de spus.

Ce speranță poți găsi în această relatare cu privire la puterea lui Isus de a te ajuta indiferent de situația cu care te lupți?

Mărti, 30 iulie

Cu Isus prin suișurile și coborâșurile vieții

4. Citește Marcu 5:21-24. Care sunt trăsăturile care ies în evidență la Iair?

Marcu 5:21-24

²¹ După ce a trecut Isus iarăși de cealaltă parte cu corabia, s-a adunat mult norod în jurul Lui. El stătea lângă mare.

²² Atunci a venit unul din fruntașii sinagogii, numit Iair. Cum L-a văzut, fruntașul s-a aruncat la picioarele Lui

²³ și I-a făcut următoarea rugămintă stăruitoare: „Fetița mea trage să moară; rogu-Te, vino de-Ți pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască.”

²⁴ Isus a plecat împreună cu el. Și după El mergea mult norod și-L îmbulzea.

Conducătorii religioși, precum Iair, nu erau de obicei prieteni cu Isus (vezi Marcu 1:22; 3:2,6; Luca 13:14). Așadar este posibil ca acesta să fi fost disperat. Disperarea este ilustrată de căderea lui Iair în genunchi înaintea lui Isus. Rugămintea lui este înțeleasă de orice părinte – fiica lui era pe moarte. Dar Iair are credință că Isus poate oferi ajutor. Fără a spune ceva, Domnul pleacă împreună cu tatăl spre casa acestuia.

5. Citește Marcu 5:25-34. Ce le întrerupe înaintarea spre casa lui Iair?

Marcu 5:25-34

²⁵ Și era o femeie care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge.

²⁶ Ea suferise mult de la mulți doctori; cheltuisese tot ce avea, și nu simțise nicio ușurare; ba încă îi era mai rău.

²⁷ A auzit vorbindu-se despre Isus, a venit pe dinapoi prin mulțime și s-a atins de haina Lui.

²⁸ Căci își zicea ea: „Dacă aş putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui.”

²⁹ Şi îndată a secat izvorul sângelui ei. Şi a simţit în tot trupul ei că s-a tămăduit de boală.

³⁰ Isus a cunoscut îndată că o putere ieşise din El; şi, întorcându-Se spre mulţime, a zis: „Cine s-a atins de hainele Mele?”

³¹ Ucenicii I-au zis: „Vezi că mulţimea Te împulzeşte şi mai zici: „Cine s-a atins de Mine?”

³² El Se uita de jur împrejur să vadă pe cea care făcuse lucrul acesta.

³³ Femeia, înfricoşată şi tremurând, căci ştia ce se petrecuse în ea, a venit de s-a aruncat la picioarele Lui şi I-a spus tot adevărul.

³⁴ Dar Isus i-a zis: „Fiică, credinţa ta te-a mântuit; du-te în pace şi fii tămăduită de boala ta.”

Relatarea trece brusc la o altă scenă care stârneşte milă – o femeie care suferă de 12 ani de o boală cumplită. Această naraţiune despre Iair şi despre femeie constituie a doua povestire în ramă din Marcu (vezi pasajul din Marcu 3:20-35, discutat în Studiul 3). În cazul de faţă, personajele prezentate în contrast, Iair şi femeia, vin la Isus după ajutor.

Femeia se apropie din spate de Isus şi Îi atinge hainele. Imediat, se însănătoşeşte. Dar Isus Se opreşte şi întreabă: „Cine s-a atins de hainele Mele?”

Femeia, care fusese atât de bolnavă, este dintr-odată sănătoasă. Dar se teme că Isus e furios din cauza celor întâmplare. Este cuprinsă de tot felul de emoţii. Însă Domnul voia să o vindece, nu numai fizic, ci şi sufleteşte.

Apoi ne întoarcem la Iair (vezi Marcu 5:35-43). Şi conducătorul sinagogii trecea printr-o gamă largă de emoţii. Isus n-a lăsat pe nimeni să meargă cu El şi cu părinţii, cu excepţia lui Petru, Iacov şi Ioan. Isus declară că fata nu este moartă, ci doarme. Îi dă afară pe toţi cei care o jeleau şi intră în camera în care fetiţa zăcea moartă. Luând-o de mână, spune: „Talita cumi.” Marcu traduce aceste cuvinte: „Fetiţo, scoală-te, îţi zic!” De fapt, cuvântul *talita* înseamnă „miel”, fiind astfel un termen de alint pentru un copil de-al casei. Porunca de a ţine secret acest lucru este parte din Motivul literar al Tainei/Revelaţiei care apare în întreaga Evanghelie după Marcu şi face trimitere la identitatea lui Isus şi la faptul că, în cele din urmă, nu poate rămâne ascunsă.

Respingere și acceptare

6. Citește Marcu 6:1-6. De ce L-au respins pe Isus oamenii din orașul Său natal?

Marcu 6.1-6

- ¹ Isus a plecat de acolo și S-a dus în patria Lui. Ucenicii Lui au mers după El.
- ² Când a venit ziua Sabatului, a început să învețe pe norod în sinagogă. Mulți, când Îl auzeau, se mirau și ziceau: „De unde are El aceste lucruri? Ce fel de înțelepciune este aceasta care I-a fost dată? Și cum se fac astfel de minuni prin mâinile Lui?”
- ³ Nu este Acesta tâmplarul, feciorul Mariei, fratele lui Iacov, al lui Iose, al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt surorile Lui aici între noi?” Și găseau o pricină de poticnire în El.
- ⁴ Dar Isus le-a zis: „Un proroc nu este disprețuit decât în patria Lui, între rudele Lui și în casa Lui.”
- ⁵ N-a putut să facă nicio minune acolo, ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat.
- ⁶ Și Se mira de necredința lor. Isus străbătea satele dimprejur și învăța pe norod.

De obicei, când o persoană dintr-un oraș mic devine populară, oamenii din acel oraș se bucură de atenție. Nu și în Nazaret. Cetățenii Nazaretului erau jigniți și surprinși de succesul lui Isus ca învățător și vindecător. Trecerea Acestuia de la meseria de tâmplar la cea de învățător li s-a părut greu de acceptat. Este posibil să fi existat și o oarecare animozitate pentru că cele mai multe minuni le făcuse în Capernaum (vezi Luca 4:23). Și deja avusese o neînțelegere cu familia Sa (Marcu 3:31-35).

7. Citește Marcu 6:7-30. În ce fel misiunea celor 12 apostoli este în contrast cu decapitarea lui Ioan Botezătorul?

Marcu 6:7-30

- ⁷ Atunci a chemat la Sine pe cei doisprezece și a început să-i trimită doi câte doi, dându-le putere asupra duhurilor necurate.
- ⁸ Le-a poruncit să nu ia nimic cu ei pe drum decât un toiag; să n-aibă nici pâine, nici traistă, nici bani de aramă la brâu;
- ⁹ să se încalțe cu sandale și să nu se îmbrace cu două haine.
- ¹⁰ Apoi le-a zis: „În orice casă veți intra să rămâneți acolo până veți pleca din locul acela.
- ¹¹ Și, dacă în vreun loc nu vă vor primi și nu vă vor asculta, să plecați de acolo și să scuturați îndată praful de sub picioarele voastre, ca

mărturie pentru ei. Adevărat vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru pământul Sodomei și Gomorei decât pentru cetatea aceea.”

¹² Ucenicii au plecat și au propovăduit pocăința.

¹³ Scoteau mulți draci și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și-i vindecau.

¹⁴ Împăratul Irod a auzit vorbindu-se despre Isus, al cărui Nume ajunsese vestit; și a zis: „Ioan Botezătorul a înviat din morți, și de aceea lucrează aceste puteri prin El.”

¹⁵ Alții ziceau: „Este Ilie.” Iar alții ziceau: „Este un proroc ca unul din proroci.”

¹⁶ Dar Irod, când a auzit lucrul acesta, zicea: „Ioan acela, căruia i-am tăiat capul, a înviat din morți.”

¹⁷ Căci Irod însuși trimisese să prindă pe Ioan și-l legase în temniță, din pricina Irodiadei, nevasta fratelui său Filip, pentru că o luase de nevastă.

¹⁸ Și Ioan zicea lui Irod: „Nu-ți este îngăduit să ții pe nevasta fratelui tău!”

¹⁹ Irodiada avea necaz pe Ioan și voia să-l omoare. Dar nu putea,

²⁰ căci Irod se temea de Ioan, fiindcă îl știa om neprihănit și sfânt; îl ocrotea și, când îl auzea, de multe ori stătea în cumpănă, neștiind ce să facă; și-l asculta cu plăcere.

²¹ Totuși a venit o zi cu bun prilej, când Irod își prăznuia ziua nașterii și a dat un ospăț boierilor săi, mai marilor oștii și fruntașilor Galileiei.

²² Fata Irodiadei a intrat la ospăț, a jucat și a plăcut lui Irod și oaspeților lui. Împăratul a zis fetei: „Cere-mi orice vrei, și-ți voi da.”

²³ Apoi a adăugat cu jurământ: „Orice-mi vei cere, îți voi da, fie și jumătate din împărăția mea.”

²⁴ Fata a ieșit afară și a zis mamei sale: „Ce să cer?” Și mama sa i-a răspuns: „Capul lui Ioan Botezătorul.”

²⁵ Ea s-a grăbit să vină îndată la împărat și i-a făcut următoarea cerere: „Vreau să-mi dai îndată, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul.”

²⁶ Împăratul s-a întristat foarte mult; dar, din pricina jurămintelor sale și din pricina oaspeților, n-a vrut să zică nu.

²⁷ A trimis îndată un ostaș de pază, cu porunca de a aduce capul lui Ioan Botezătorul. Ostașul de pază s-a dus și a tăiat capul lui Ioan în temniță,

²⁸ l-a adus pe o farfurie, l-a dat fetei, și fata l-a dat mamei sale.

²⁹ Ucenicii lui Ioan, când au auzit acest lucru, au venit de i-au ridicat trupul și l-au pus într-un mormânt.

³⁰ Apostolii s-au adunat la Isus și I-au spus tot ce făcuseră și tot ce învățaseră pe oameni.

Aceasta este a treia povestire în ramă din Marcu (vezi Studiul 3). Misiunea celor 12 apostoli de a duce mesajul lui Isus în întreaga lume se află într-un puternic contrast cu întemnițarea și reducerea la tăcere a lui Ioan Botezătorul. Ucenicilor li se spune să călătorească fără prea multe lucruri și să depindă de ajutorul altora. Această strategie îi face pe misionari dependenți de fapt de cei cărora le slujesc, ceea ce contribuie la crearea unei legături cu aceia care au nevoie de mesajul lor.

Dar Ioan Botezătorul nu avea o astfel de legătură cu Irod și cu familia acestuia. Moartea lui Ioan este redată în detalii șocante ca urmare a complotului Irodiadei, care profită de ambivalența și pofta trupestă a lui Irod. Fiica Irodiadei pare să amplifice planul scandalos, prin cererea macabră de a-i fi adus capul lui Ioan Botezătorul pe o tavă.

Reducerea la tăcere a glasului răsunător al lui Ioan Botezătorul are loc în timp ce 12 apostoli proclamă pocăința, la fel cum făcuse Ioan. Moartea lui o prefigurează pe cea a lui Isus. Ioan este omorât, îngropat și declarat înviat din morți (Marcu 6:14-16,29), așa cum avea să fie Isus (Marcu 15 și 16). Aceste istorisiri paralele indică o criză viitoare pentru Isus și urmașii Săi.

Ai fost vreodată respins la fel ca Isus sau ai trecut printr-o criză greu de înțeles? Cum te va ajuta acea experiență în viitor?

Joi, 1 august

Un altfel de Mesia

8. Citește Marcu 6:34-52. Care era problema cu care se confruntau Domnul Isus și ucenicii și cum a fost rezolvată?

Marcu 6:34-52

³⁴ Când a ieșit din corabie, Isus a văzut mult norod; și I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care n-aveau păstor; și a început să-i învețe multe lucruri.

³⁵ Fiindcă ziua era pe sfârșite, ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: „Locul acesta este pustiu, și ziua este pe sfârșite.

³⁶ Dă-le drumul să se ducă în cătunele și satele dimprejur ca să-și cumpere pâine, fiindcă n-au ce mânca.”

³⁷ „Dați-le voi să mănânce”, le-a răspuns Isus. Dar ei I-au zis: „Oare să ne ducem să cumpărăm pâini de două sute de lei și să le dăm să mănânce?”

³⁸ Și El i-a întrebat: „Câte pâini aveți? Duceți-vă de vedeți.” S-au dus de au văzut câte pâini au și au răspuns: „Cinci și doi pești.”

³⁹ Atunci le-a poruncit să-i așeze pe toți, cete-cete, pe iarba verde.

⁴⁰ Și au șezut jos în cete de câte o sută și de câte cincizeci.

⁴¹ El a luat cele cinci pâini și cei doi pești. Și-a ridicat ochii spre cer și a rostit binecuvântarea. Apoi a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, ca ei să le împartă norodului. Asemenea și cei doi pești i-a împărțit la toți.

⁴² Au mâncat toți și s-au săturat;

⁴³ și au ridicat douăsprezece coșuri pline cu firimituri de pâine și cu ce mai rămăsese din pești.

⁴⁴ Cei ce mâncaseră pâinile erau cinci mii de bărbați.

⁴⁵ Îndată, Isus a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui de cealaltă parte, spre Betsaida. În timpul acesta, El avea să dea drumul norodului.

⁴⁶ După ce Și-a luat rămas bun de la norod, S-a dus pe munte ca să Se roage.

⁴⁷ Când s-a înserat, corabia era în mijlocul mării, iar Isus era singur pe țarm.

⁴⁸ A văzut pe ucenici că se necăjesc cu vâslirea, căci vântul le era împotrivă. Și, într-a patra strajă din noapte, a mers la ei, umblând pe mare, și voia să treacă pe lângă ei.

⁴⁹ Când L-au văzut ei umblând pe mare, li s-a părut că este o nălucă, și au țipat;

⁵⁰ pentru că toți L-au văzut și s-au înspăimântat. Isus a vorbit îndată cu ei și le-a zis: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!”

⁵¹ Apoi S-a suit la ei în corabie, și a stat vântul. Ei au rămas uimiți și înmărmuriți,

⁵² căci nu înțeleseseră minunea cu pâinile, fiindcă le era inima împietrită.

După întoarcerea lor din misiune, ucenicii merg cu Domnul Isus într-o zonă izolată de pe țărmul de est al Mării Galileei, să se odihnească. Dar o mare mulțime, de 5.000 de oameni, ajunge la locul acela înaintea lor. Domnul vede că sunt ca oile fără păstor și îi învață întreaga zi.

Seara, ucenicii recomandă trimiterea mulțimii să își caute de mâncare, dar Isus le spune să o hrănească ei. Dialogul care urmează (Marcu 6:35-38) ilustrează faptul că ucenicii se gândesc în termeni omenești la o soluție. Însă în mod miraculos, Isus rezolvă problema hrănind acea mare mulțime cu doar cinci pâini și doi pești.

Elementele din acest episod sunt conforme concepției din acea vreme cu privire la Mesia. Așteptarea tuturor era ca Mesia să elibereze poporul Israel de dușmanii lui și să aducă neprihănirea și pacea. Existența unui număr mare de oameni adunați într-o zonă izolată sugera nuanțe militare de revoltă (compară cu Ioan 6:14,15; Faptele apostolilor 21:38). Această idee este întărită și de menționarea faptului că Isus îi vedea pe oameni ca pe „niște oi care n-aveau păstor”, un citat parțial din Numeri 27:17, unde Moise îi cere lui Dumnezeu să numească un lider pentru Israel după el.

Această sintagmă privitoare la un păstor pentru poporul lui Dumnezeu apare și în alte părți din Vechiul Testament, de obicei cu referire la lipsa unui conducător sau a unui rege în Israel (compară cu 1 Împărați 22:17; 2 Cronici 18:16; Ezechiel 34:5,6).

Cu toate acestea, Isus nu le împlinește falsele așteptări. Dimpotrivă, îi trimite pe ucenici în altă parte și lasă mulțimea să plece. Și, în loc să conducă o revoltă față de Roma, ce face? Se retrage pe un munte și Se roagă – nu aceasta așteptau oamenii.

În locul concepției populare despre Mesia ca împărat care eliberează poporul Israel, Isus vine să elibereze oamenii din robia păcatului. Umblarea Lui pe mare le arată ucenicilor că El este într-adevăr Domnul naturii. Dar El nu vine să domnească, ci să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți (Marcu 10:45).

Este importantă înțelegerea corectă a profeției? Dacă o concepție falsă despre prima venire a lui Hristos i-a dus pe unii la dezastru, cu cât mai mult o înțelegere falsă despre a doua Sa venire ar putea avea aceleași consecințe pentru unii?

Vineri, 2 august

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, cap. 35, 36

„Toți aceia care acceptă să fie instruiți de Dumnezeu trebuie să dea dovadă de o viață care nu e în armonie cu lumea, cu obiceiurile și practicile ei și fiecare om are nevoie de o experiență personală de dobândire a cunoașterii voii lui Dumnezeu. [...] El ne îndeamnă: «Liniștiți-vă și cunoașteți că eu sunt Dumnezeu» (Psalmii 46:10, BTF). Numai aici poate fi găsită adevărata liniște. Și aceasta constituie eficienta pregătire pentru aceia care lucrează pentru Dumnezeu. În mijlocul mulțimii grăbite și în vârtoarea activității intense a vieții, sufletul astfel înviorat va fi înconjurat cu o atmosferă de lumină și pace. [...]

Inimile lor nemulțumite se frământau de ce Isus, care era capabil să facă atâtea minuni cum văzuseră ei, nu putea să dea sănătate, forță și bogăție întregului Său popor, să-l elibereze de opresori și să-l înalțe în putere și onoare? Faptul că pretindea că este Trimisul lui Dumnezeu și refuza să fie împăratul lui Israel era o taină pe care ei n-o înțelegeau. Refuzul Lui era greșit interpretat. Mulți au ajuns la concluzia că nu îndrăzneau să dea curs afirmațiilor pe care le făcea pentru că El Însuși Se îndoia de caracterul divin al misiunii Sale. În felul acesta își deschideau inima pentru necredință și semințele pe care le semănase Satana au rodit înțelegere greșită și necredință” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 363, 385).

Studiu zilnic

Biblia: Zaharia 9 – Maleahi 1;

Ce spunea profeția că va face Împăratul călare pe un măgar?

Ce se întâmplă când Domnul nu mai are milă de locuitorii țării?

Până și pe ce obiecte va fi scrisă expresia „Sfinți Domnului”?

Care este „poporul pe care S-a mâniat Domnul pentru totdeauna”?

Ellen G. White, Divina vindecare, cap. „Fals și adevărat în educație”, subcap.

„Mituri și basme” și „Învățătura lui Hristos”

Cum răspundea Isus întrebărilor iscoditoare?